

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 60 сот.
чвертьрічна передплата
з пересилкою 9 К.

Виходить що тижня в я-
тницю. - Адреса Редакції і
Адміністрації: Перемишль
вул. Побережжя ч. 1.

політично-економічний орган.

Dosyc już zemsty, i Niemcy są ludzie
Bóg mię oświecił
Міцкевич, Конрад Валленрод.

Тон галицько-польської преси у відношенні до українства не змінився у ніч. Як і передше, так і тепер, остав він згйдним і їдким, а вислови „дич“, „гайдамацтво“ і подібні цвітки стилістичні як і передше, так і тепер заповнюють стовпці польських часописів. Ріжниця хіба у цьому, що не появляються так часто, як давніше. Замість що днини, десь так раз у тиждень. Можливо, що ця монотонність вкучилась вже і самим редакторам. Але це сути річи не змінє. Система осталась та сама.

Полишаю цю систему на боці. Може якийсь польський історик в дальшій будуччині осудить об'єктивно, чи добру дорогу обрала польська преса до помирення обох націй, накидуючись без вибору на усякий прояв самостійної, і духом людської гідности навіяної української думки, та накликуючи безнастанно на українство поліцію і жандармерію. Полишаю це на боці, кажу, бо полеміка з теперішньою галицько-польською пресою цілком безцінна. Галицько-польська преса вбила собі в голову, що тим робом здавить українство, і цього їй під цю пору ніхто не вибе з голови. Жертвами цієї системи мусять з природи річи пасти побіджені, бо вони є проти цього безсилі. Паде їх жертвою чимало, а між ними дуже багато таких, що їм ніяка „політика“ в життю навіть не приснилась ніколи. Одначе це не вадить. Є з чого черпати доволі, бо людський матеріал доволі ще обильний, тож і черпається пригорщами. Завсіди буде їх менше.

Але лучаються галицько-польській пресі хвилі, коли вона випадає з своєї властивої ролі і намагається бути об'єктивною, та силкується надати собі позори справедливости. Кажу „намагається“ і „силкується“, бо це, що вона в таких разях пише, з'усім не пливе їй з душі, а звісно, що усьо, що не пливе з глибини переконання і почування, буде завсіди мляве і половичне, або по глумому пересадне. Так і з галицько-польською пресою. Ось для приміру наведу статтю з *Gazet-i Porann-oj* з 1/X 1919. ч. 4855. п. н. О *internowanych Ukraińców w Brześciu litewskim*.

(y) W twierdzy brzeskiej internowano wielu Ukraińców, pochodzących przeważnie z Galicyi. Umieszczono ich we wschodniej części cydateli, położonej u ujścia rzeczki Muchawki do Bugu. W miejscu tem, nazwanem przez Niemców „Bugschuppen“, gdzie oni również trzymali aresztantów, jest powietrze niezdrowe, bo otoczone jeszcze z czasów rosyjskich rowami, napełnionymi cuchnącą wodą, wybuchł wśród internowanych tyfus plamisty, a ofiarą jego padł także wybitny lekarz polski Dr. Karchezy.

Redakcja „Wperedu“ otrzymała listę zmarłych tam internowanych, a podając ich imiona i nazwiska, doszła do cyfry 684.

Jest to oczywiście rzecz ubolewania godna, że dopuszczono aż do tak wysokiej cyfry śmiertelności. Jeżeli ma się tu do czynienia z lekkomyślnym niedbalstwem, to winny powinien być pociągnięty do surowej odpowiedzialności.

Najciekawszą jednak z tego wszystkiego jest

notatka „Wperedu“, umieszczona w tej sprawie we wczorajszym wydaniu, następującej treści:

„Z powodów od redakcyi niezawistych, dalszego wykazu zmarłych w obozie „Bugszopy“ w Brześciu litewskim, nie możemy podawać“. Cóż to znaczy? Czyż zamiast zbadać, kto ponosi winę śmierci tylu ludzi i wyjaśnić publicznie przyczynę, zabrania się podawać nazwiska zmarłych. Takie załatwienie rzeczy nie wydaje się nam odpowiednie!

Читаючи цю статтю, український, а ручу за це, що і чесний польський читач абсолютно не є в силі здавити в собі обурення, що річи так превеликої ваги трактується в рукавичках і з певного рода ноншаланцією, якби тут не о життя тисячів ішло, лише о якусь розмірно дрібну невластивість. Пише прим. автор статті, що *powietrze niezdrowe, bo otoczone jeszcze z czasów rosyjskich rowami, napełnionymi cuchnącą wodą*. Якто *niezdrowe*? Таж в таких умовинах повітре може бути хіба лише убийче! В таких умовинах не будується ніде в культурному світі навіть вязниці для судово стверджених убийників і розбишак! Мимохіть насувається тут питання, чи в цілій Польщі, яка є прецінь лаволі простора і культурна, не було уже іншого приміщення для українських полонених і інтернованих, як ця для поневолення і закріпощення людської свободи російською автократією поставлена цитаделя, що аж надто нагадує давну париську бастілю, або петроградську петропавловську кріпость? Льогіка веліла-би припускати радше, що польське правління по освободженню краю з облича землі змете ці ганьблячі казамати, що мали бути і були живим гробом для усякого, хто посмів піднести бунт проти царського кнута, — та сталось інакше. Ці казамати призначено — для українських, з окрема для галицько-українських полонених і інтернованих.

Пише автор статті дальше: *Jest to oczywiście rzecz ubolewania godna* (лише *ubolewania godna*!) *że dopuszczono aż (!) do tak wysokiej cyfry śmiertelności*. Отже троха менша смертність не завадилаби. Так принайменче виходить з цієї стилізації. Характеристичне!

„Jeżeli ma się tu do czynienia z lekkomyślnym niedbalstwem, to winny Чомуж це застерігаюче „jeżeli“? З чимже тут властиво можеся мати до діла? Прецінь случай, ані конечність не входять тут в рахунок. Це виключене. — Автор озлоблюється, що не розсліджено, хто є виновником смерти тільки людей, і не вияснено причини.

Мій Боже! Що тут розсліджувати? Причина смерти тільки людей ясна прецінь як сонце, — а хто виновником є? Цього не дійде ніхто, і автор статті сам своїх слів, здається, не бере на серйо. Знайти виновника і потягнути його до строгої відвічальности? Нехай автор статті на це не силкується!

„Takie załatwienie sprawy nie wydaje się nam odpowiednie“ читаємо при кінці статті. І я так думаю. Одначе якимсь дивним холодом віє від цих слів, а суха їх бюрократичність аж разить. Люди гинуть без потреби на тиф мов мухи; найблищій рідні, батькови, матері, братям, сестрам, жінці, дітям не вільно цього в „Впереді“ подати до відома, а журналіст з *Porann-oj* каже, що таке полагодження діла не видається йому відповідним! Певно, що так,

але чи саме ця замітка у звязи з цілістю є відповідна? Скажім, чи не надто оглядна, а за мало людяна? Цілком як цей старинний римський нобіль, який в листі до свого приятеля докоряє йому з легка за те, що надто строго поводитьсь супроти своїх невільників і спричиняє між ними надто велику смертність а навіть самоубийства!

Абсолютно ніхто з Українців не може знати, чи від днесь прим. за тиждень не опиниться в Берестю, а за які два, три тижні чи не спічне по тифі десь коло ровів, наповнених *cuchnącą wodą*. На це кожний є приготовлений. Наколи це по думці теперішних польських політиків є потрібне для державного становиска Польщі, а є пригоже для культурного престижа польського народа, ми на це під цю пору не порадимо нічого. Ми лиш можемо потішитись тою гадкою, що хтось з нас ще лишиться, бо є нас, як статистика каже, півчетверта мільона, а на таку скількість усіх таборів для полонених і інтернованих таки за мало.

Але на тиф вмирають лиш люди. Українська ідея на тиф не згине. Хто зна, чи Бересть литовський її саме не скріпить. На всякий случай на Бересть литовський культура польська не буде могла бути гордою.

Gazet-i Porann-ij і їй спорідненим галицько-польським часописам скажу лише ось що: Не хоруйте на об'єктивність в ділах українських, бо вам це не до лиця! Мимохіть вивираються вам вискази, що вас компромітують. Останьте вже радше при своїй властивій ролі!

Польська суспільність одначе добреби зробила, наколиби незалежно від своєї преси, а радше від опіні, яку їй накидають гешефтьярі і наймити днешникарські, — наколиби незалежно від цього усього взяла під розвагу, чи масове інтернування Українців в берестейських і тим подібних казаматах і нищення українських родин для польського народа має яку позитивну ціль, бож припустити треба, що тіни тих, що погибли в казаматах довго ще будуть стояли поміж обома народами, а часи є того рода, що навіть найвторопніщій не зможе обчислити, що будуччина, хочаби троха дальша, є в силі принести.

Українець на всякий случай знає свій обовязок супроти своєї нації і його сповнить по своїм силам. В разі потреби він і до Берестя поїде, і на тиф занедужає, а навіть і вмере. Ця свідомість не відстрашить нікого.

А опроче навіщо аж до Берестя їхати? Те саме можна мати багато дешевше і в Пикulichах під Перемишлем.

Моя думка одначе є: Досить вже цього! Не туди дорога до ціли, о скільки в цьому є яка ціль розумна і етична. Я не забобонний, але мушу в певну немезу історії вірити, бо цього вчать неоспоримі факти.

Це є моя думка. Але додаю виразно, що ані претенсії, ані надії не маю ніякої, щоби вона мала який успіх. Мусілоби статися хіба якесь чудо.

Роман Гамчикевич.

Хто знавби де-що про Михайла
Хомяна, бувшого функціонара „Народної Торговлі“ в Перемишлі, а перед переворотом служившого при Стрільцях на Буковині, зволить повідомити Марію Бірецьку в Острові, п. п. Перемишль.

І набув на власність КАВАРНЮ

Поробивши відповідні зміни, повідомляю, що буду подавати всілякі напої найліпшої якості як також зимні і гарячі перекуски.
Часописи місцеві, краєві і заграничні.

„ВАРШАВА“**Щодня КОНЦЕРТ**

знаменитої напелі сальнової.
З глибоким поважанням **Шимон Гутт**
власитель каварні.

своїми власними силами. А до такої будови треба консолідації, карності і реальної політики, що не говить за фантомами. Отже час вже заперестати нерозумну боротьбу.

Артикули у «Волі» як «Дві України», «Дві психології» — це сварка одиниць на віденському ґрунті, одиниць відтятих від реального українського життя. Ці одиниці не мають повноважень говорити в імені громадянства так наддніпрянського як і наддністрянського.

Ми в краю маємо певні вісті, що Петрушевич з Петлюрою ведуть одну і ту саму політику самостійницьку і тому українське громадянство в краю дарить обох однаковим довір'ям. Цього довір'я не змогли захитати інформації польської преси, по яким Петлюра «зрадив Галичанів», зрікаючися Сх. Галичини. Ми з гори знали, що це брехня. І колиб хто з нашого громадянства, опираючись на деннікарській брехні, важився в так огидний спосіб виступити проти Петлюри, як «Воля» проти Петрушевича, громадянство викинулоби його поза скобки.

Наші емігранти над синім Дунаєм нехай приймають до відома, що «дві України» існують тільки у Відні по ресторанах і кафеїнях, у нас в краю люди мають іншу орієнтацію. Для нас є єдина Соборна Україна, єї найвищою владою Директорія з гол. атаман. Петлюрою на чолі, а Директорії підчинений є диктатор на зах. область Укр. Нар. Республіки, Др. Е. Петрушевич.

Само собою розуміється, що ми далекі від того, щоб ідеалізувати галицьких політиків взагалі. Многі з них належать вже до політичних мерців і до краю їм найліпше вже не вертати. Але що-до Петрушевича, то ми всі переконані, що це чоловік чистого як сльоза характеру і до нього має ціле громадянство повне довір'я.

Вкінці хібаби побажати редакції поважного журналу «Воля», щоб перед друком політичних артикулів докладно їх переаналізувала. Поважна і річева критика політики конечна, але не критика, оперта на політичній плеткарстві. Побажатиб також, щоб на чолі емігрантів з над Дніпряни стали люди,

— Бийте їх, псів! Бачите, як злохають? Держіться, хлопці! Горе Волохи! Бийте їх! Піднімається на половину, збожеволілий Слаті, і реве до Румунів:

— Не дам моста. Не дам.

Так коли вже він його не хоче дати, не можна його чейже лишити самого! Наколесники всі до одного мужа вертають, кидаються на землю побіч Слаті та стріляють і лають так само вже як він:

— Не відамо, Боже, ми не відамо! Хіба по наших трупах, ви прокляті пси!

Румуни — хто тому винен? — не зважилися підійти. Так остався міст у болгарському посіданні. Вночі потім кинув славний командант Варни своїх людей до Ботево, а налякані Румуни втекли аж до Баліджі й Болчіка.

Підстаршина наколесників передає телефонічно звідомлення про випадки. Розуміється, також про непослух Слаті Добрева і те саме про товариську вірність наколесників. Коли Варнейці на другий день ховали четаря на засіянім трупами полі, був Слаті Добрев уже підстаршиною, мав золотий хрест за хоробрість — а приказ звав його: героєм села Ботево.

Прийде мир, люде святкувати муть поминки та співати муть пісні; одну також про залізничний міст побіч села: як четар Костев і наколесник Добрев уратували славу болгарського оружжя, славу живих і мертвих.

За Антоном Страшимировим
Іван Ставничий.

Час відновити Читальні! Селяне! Вечери стають з кожним днем довші, тому пора вже відновити читальні і заперенумерувати українські часописи.

до котрих громадянство Соборної України має повне довір'я. А такими людьми є передовсім Винниченко, Дорошенко, Липінський. На жаль вони тепер не мають голосу між політичними і неполітичними емігрантами з над Дніпра...

Що чувати в світі?

В минувшій і біжучім тижні на політичнім овиді не зайшли важніші зміни. Лише польські дневники засипували своє і наше громадянство майже що дня просто фантастичними вістками. Найбільше сензаційною, бо аж прилюдно по цілому місті публікованою була ця, що появилася в часописах 1. жовтня, а яка хотіла всіх перекопати, що Найвища Рада вже дефінітивно приділила Східню Галичину до Польщі. Донесення було вельми галасливе, але мало поважне. Бож годі назвати вістку поважною і віродостойною, коли вона таке важне рішення опирає на тім, що одна німьцька мало поширена часопись за якоюсь голяндською, а ця за французською часописю «Temps» доносить, що коаліція є готова сповнити бажання Польщі. Мабуть і самі Польки не дуже повірили цьому, коли справу Східньої Галичини піднесено аж у варшавським соймї, де і рішено, що хвилеве лише прилучення Східньої Галичини до Польщі є недопускаєме, а вихід корисний так для коаліції як і для Польщі є лише один, а то стале прилучення до Польщі. Та що це рішення не дуже Полякам поможе, знають добре й самі, коли аж веліли премієрови Падеревському їхати до Лондину, щоби приєднав англійських дипломатів для польських цілей.

Між Петлюрою а Денікіном ще досі до війни не прийшло і мабуть зовсім до неї не прийде. О це постарасться коаліційна дипломатія, яка не може допустити до цього, щоби з ворожнечі Петлюри і Денікіна скористали большевики. Таж англійський міністер справ зовнішніх заявив цілком виразно, що в коротці зліквідується большевізм в Росії. З відси висновок не трудний, що коаліція знайде посередню дорогу, яка би вдоволила домагання Українців і присмирила нахабність Денікінівців. Тому ноголоска, яка розійшлася між громадянством, що в Парижі доля Східньої Галичини, вже 23. вересня дефінітивно і корисно для Українців порішена, стає тим правдоподібною, о скільки вже прийшло або прийде до згоди між Петлюрою а Денікіном.

У Франції парламент ратифікував в тих днях мир з Німеччиною, за те в Італії до ратифікації мира ще не дійшло, бо парламент задля трудностей в справі Реки розв'язано. А що в Америці задля недуги Вільсона справа ратифікації мира припізнюється, тож тим самим цілу справу мира з Німеччиною поки-що не можна довести до кінця.

ВСЯЧИНА.

Передплату на «Укр. Голос» можна складати в Адміністрації, Побережжє 1. або в Народнім Базарі (Народний Дім). — На підпертя «Укр. Гол.» зложив о. Волошин 20 К. Редакція дякує щиро за поміч.

Тутешний уряд телеграфічний не приймає депеш в укр. мові, хоч вони виготовлені латинською азбукою. В цензурі сказано інтєресованому, що можна надавати депеші в польській, німецькій і французькій мові — але в українській ні.

Віденська «Воля» доносить: Український Державний Союз по довгий мовчанці зібрався знову два рази на засідання; однак з причини малої скількості присутних вони не відбулися. — Видко наші емігранти дуже інтєресуються укр. державністю! Чи не шкандал це?

До Перемишля з'їхав гурток людей під незнаною фірмою «Український театр у Львові» і дав

тут дві театральні вистави. Наше громадянство завжди радо вітає гостей, але бажає, щоб ті гості шанували громадянство бодай тим, що вивчать ролі, заким відважуються виступати на сцені. Тим разом цього не було. Нехай-же цей гурток не компромітує театральної дружини, бо як звісно, його виступи йдуть на рахунок Укр. народнього театру у Львові, якого дирекція повинна самозванців потягнути до відповідальности. Також штука «Сватання на Гончарівці» так перестаріла, що повинна вже бути вичеркнена з репертуару нашого театру.

Взагалі львівський укр. театр потребує негайної санації і цю справу поручаємо гарячо Виділові «Укр. Бесіди» у Львові, а в ролі посередника повинен би виступити Горожанський комітет у Львові. До цієї справи ще повернемо!

До відповіді д. Я. Ярославенка на мою рецензію концерту з д. 11. вересня ц. р. прошу Хв. Редакцію прийняти ще отсих кілька моїх заміток: Мені стало справді соромно по прочитанню «відповіді» д. Ярославенка, та не за себе, а за її автора, котрий на мої річеві, повздержливі замітки, подиктовані тільки совісним пониманням обов'язків рецензента, відповів безцеремонною лайкою, не подаючи крім особистих аллюзій і інсинуацій нічого, що могло захитати мої вискази в рецензії.

Я віднісся при оцінці концерту критично тільки до одної оперової «Арії Оксани» д. Ярославенка, в якій блідість і безвиразовість мельодики, недостача органічної злуки частей (іншими словами «механічне сполучення частей» чого мабуть не розуміє, чи не хоче розуміти д. Я.) часта розбіжність із зміслом тексту, до того крайно банальний, несподіваний, а невдячний «Kapellmeisterschluss» не лишали в мене ніякого сумніву в тім, що ця арія при найліпшій виконанню не зможе робити враження на інтелігентних слухачів. І я ніяк не зрозумію, в чім тут поможе таке виправдування, що я «в своїй вузкоглядности не узгадую театральности (sic!) цієї арії» що автором тексту є наш найбільший сучасний поет Олесь, або що «артистка була повні вдоволення вибором цієї арії».

Щож до переважної частини інших сольо-співів д. Я. — то я, хоча й мав деякі подібні сумніви що-до музикальної інтерпретації тексту та технічної фактури, то не маючи змоги їх всіх основно переглянути в партитурі, не хотів на основі одноразового слухання видавати свого осуду і волів відложити справу до задуманої вже давніше аналізи творів композитора, якої досі у нас не було, а яка з огляду на доволі значну плодovitість автора від яких 20 літ повинна бути пожадана.

У чім-же тут виявляється моя велика злосливість, чи не вгамована злоба? Чейже шановний композитор не скоче, щоб вважати його нетикальною святістю при оцінці його творів, чейже не жадатиме від рецензента, щоб він подав лиш кілька фраз «безкритичного восторга», які водилися у нас давніше по газетних рецензіях, та які так шкідливо відбилися на нашій музикуванні. Я хотів і хочу віднести до шан. д. Ярославенка серіозно: Вважаю його, (більш-менш згідно із думкою наших музикальних кругів) композитором, який серед ділетантських умовин життя написав між значною серією творів не одне гарне і вартне для нашого музикального ужитку (пр. звісний і популярний здавна Марш Соколів, або найновіший хор із «Шинкарки»). Це осудив добре навіть наш «vox populi». Але ніяк не можна цього позитивного осуду віднести до всіх творів д. Ярославенка, так як значну часть з них і критика і vox populi оставили під знаком запитання. Річчю основного розбору булоб відтак прояснити, як слід цю kwestію, віднайти гарні і слабкі сторони цього автора, відділити зерно від полови. А коли д. Я. застерігається проти такої критики, то я мушу йому відповісти, що хоч як з душі бажавби, то не можу ніяк вволити його просьбі, та відступити від цього невдячного завдання, бо вважаю своїм важким суспільним обов'язком — зі свого боку по зможі причинитися до прояснення доріг і бездорожжя, якими ступає наше музикальне життя. Від цього обов'язку мігби мене звільнити шан. д. Ярославенко хіба цим одним, колиб перестав бути нашим композитором, що після його 20-ти літньої діяльности у нас уже мабуть немислиме. Але проти «такої» критики може всякий боронитися і боротися, — тількиж не лайкою, а річевими, розумними аргументами. — Ст. Людкевич.

На тім замикаємо дискусію в ділі концерту.

Вказ жертв

для ранених і інтернованих від надолота 1918.
(через „Союз Українок“) в Перемишлі

Бушковичі і Бушковички: 683 К, 4 корці картофель, 12 яєць, 2 кусні солонини, 4 курки, 2 копн капусти, мука, яблука, кілька хлібів, двацять кілька літрів молока; Олекса Кукура: 15 К і 1 1/2 кг. муки; Кебузинський 10 кг. яблук; Внентшак 4 К; Волинець 4 К; Лащак Дмитро 10 кг. фасолі; Мусейовська 10 К; Василь Пушинський 15 К, хліб, фасоль; Петро Будван курка; В. Пайташ 6 К; Подлуський 2 К; Пянило 4 К; Салданова 3 К; Данило 3 К, фасоль; Побідинський 10 К; Хомицький хліб; Побідинський 1 К; Кульчицькі Олена і Ольга 20 К; Шевчук 4 К; Грицько 40 К і головка цукру; Михайлович цукор; Др. Дмоховський 50 К; Куник 20 К; Негрибка: 6 корців карт., 14 хлібів, мука, кільканадцять літрів молока, 62 яєць, петрушка, морква і 269 К; Перекопана: 378 К, 2 корці картофель, квасна капуста, фасоль, горох; о. Др. Богачевський 50 К; Ол. Богачевська 20 К; Л. Богачевський 2 К; Ом. Богачевський 2 К; о. Головач 20 К; З. 20 К; ХХ. 10 К; Волошинський 20 К; Мриц 10 К; Лакота 20 К; о. Трохимчук 10 К; Тершаковець 10 К; Ярошевич 10 К; Левницький 10 К; о. Мацорак 10 К; Збірка в Трійчиць: Войтович Василь 50 кг. картофель, 1 хліб; Коваль Гриць 1 хліб; Мельник Андрій 43 кг. карт. 1 хліб; Коваль Марія 15 кг. карт. 4 кг. жита; Пелягія Стасник 20 кг. карт.; Марія Воймович 30 кг. карт. 1 хліб; Войтович Василь 15 кг. карт., 1 хліб; Войтович Іван 30 кг. карт., 1 хліб; Войтович Гриць 38 кг. карт., 1 хліб; Місько Михайло 15 кг. карт., 3 кг. жита; Гоп Іван 10 кг. карт., 1 кг. жита; Мельник Василь 20 кг. жита; Войтович Пелягія 15 кг. карт., 1 хліб; Войтович Василь 20 кг. карт.; Войтович Михайло 10 кг. карт.; Мельник Олекса 25 кг. карт., 1 хліб; Войтович Анна 20 кг. карт., 4 кг. жита; Войтович Василь 4 яйця; Мельник Василь 20 кг. карт., 4 кг. жита; Скід Анна 6 яєць; Войтович Катерина 8 яєць, 3 кг. жита; Гнатковичі: 5 корців картофель; Ст. Людкевич 200 К; Н. Н. 20 К.

Субститут адвоката Дра Лозіньського

адвокат Др. М. Візель
оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцкевича
ч. 2, 1. поверх.

Адвокат і оборонець в справах карних

Др. М. Ріхтер

веде канцелярію в Перемишлі,
вул. Францішканська ч. 22.

РОБІТНЯ ОБУВА
МИКОЛИ МАЦЬКОВА

в Перемишлі, Засяння, вул. Петра
Скарґи ч. 8.

Поручає свої знані з доброти шевські
вироби по можливо приступних цінах.

Гуртовна і деталічна продаж

ДРОГЕРІЯ

Аптичний склад і Перфумерія

МАІСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

— міцкевича 2. —

МАІСТЕРНЯ

**жіночих і мужеських
одягів**

ДМИТРА КОКОТА

при вул. Словацького ч. 63.,

виконує по найновішим журналам всякі
одяги для жінок і мушчин.

Замовлення виконуються елегантно
і швидко.

Ціни найприступніші.

М. Гассо Аґопсович

склад фабричного обува

Перемишль, Францішканська ч. 25
порукається Шан. Громадянству.

**Одинока українська
КРАВЕЦЬКА МАІСТЕРНЯ
ПЕТРА МЯГКОГО**

в Перемишлі, вул. Гімназіяльна ч. 2.

виконує мужеські одячи у всяких фасонах,
студентські уніформи, одіння для Всч. Ду-
ховенства, плащі, пальта і тощо. Сукна
в багатому виборі на складі.

Замовлення виконуються елегантно,
швидко і по найприступнішим цінам.

Найстарша фірма в Галичині, основ. в р. 1808.

Перша Краєва фабрика дзвонів

Братів ФЕЛЧИНЬСКИХ

в Калуші, філія ПЕРЕМИШЛЬ,
вул. Денерта ч. 9.

Відзначена на 1-шій українській виставі
в Стрию і на краєвих виставах золотими
медалями і дипломами.

Припоручає дзвони гармонійні
найновішої системи до обер-
тання — переливає розбиті дзвони
в найбільших вагах і розмірах.

„ВІДБУДОВА“ Промислово-торговельна
Спілка з обм. порукою
у ЛЬВОВІ, вул. Підвале 7.,

доставляє:

огнетривалі каси	пилки
ремісничі знаряди	ваги
рільничі машини	оси до возів
кінські підкови	коси й серпи
цвяхи	плуги
борони	цемент
млинки до чищення збіжа	бляху
січкарні	папу
кухонне начиння	дахівку.
сокири	

**СІЛЬ, кухонні начиння, —
залізні товари, насіння**
поручає Краєвий СОЮЗ
господарських Спілок
в Перемишлі.

І. БОРИС

— Перемишль-Ринок —
поручає:

Фарби до матерій в різних барвах.
Насіння ярин, пашних бураків і трав.
Паста до обува, вазеліна.

Українська Щадниця

в Перемишлі, ул. Костюшка Ч. 3.

приймає і дальше щадничі вкладки що
дня в годинах урядових і опроцентує
їх на давні книжочки на 2 1/2 %, а на
нові на 2 %, з тим однак що на давні
кножочки місячно можна вкладати не
більше як 5.000 К.

Позичок гіпотечних і векслевих на разі
аж до відкликання не уділяє.

Признає позички на застав цінних
паперів. Приймає пересилку капіталів
за посередництвом замісцевих Банків.

**Одинока українська
ПЕРЕПЛЕТНЯ**
всілякого реда книжок, евангелій,
оправа образів, паспорту (passportus)

Івана Маївки

В ПЕРЕМИШЛІ
при вул. Гродській ч. 1.

**ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК
ГІПОТЕЧНИЙ**

Спілька акційна у Львові (Підвале 7).

Акційний капітал К. 3,000,000
Резерва банку К. 380,000

Власна каменяця, куплена в 1918 році.

Переводить всякі банкові справи під найкорисні-
шими умовами.

Приймає вкладки на біжучий рахунок.

Уділяє позички: гіпотечні, векслеві, та на підклад
вартних паперів.

Продає і купує всякі цінні папери, виміює загра-
ничні гроші.

Комісово купує або і продає посілості, рільні плоди,
господарські знаряди і всякі товари.

НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ

Перемишль, Костюшка, ч. 5.,

поручає: товари корінні, вина літургічні
і столові. — Сіль кухонну білу.

Фарби до матерій в різних барвах.
Насіння ярин, пашних бураків. Пасту до
до обува, вазеліну.

Щітки і мітли рижові.

Товариство взаїмного кредиту

ВІРА

стовар. зареєстр. з обмеженою порукою
В ПЕРЕМИШЛІ,

приймає вкладки до опроцентування на 3%, і о-
плачує за вкладників податок рентовий
від процентів; вкладати може кожний навіть і не
член; на жадане звертається вкладку у кож-
ногн часу, навіть без вивідження (за ескон-
том). Позички уділяє Товариство „Віра“ своїм
членам, ди позичок вимагає ся гіпотечки або до-
брої поруки.

Членом Товариства може бути кожна особа,
що в спосібна до зобовязань правних.

Чистий зиск розділяє ся межі членів яко
дивіденди від уділів і на добродійні цілі.

Дирекція Тов. „Віра“ в Перемишлі.

Дезекуруйте свої будинки і дви-
жимоности від огню в Товаристві
взаїмних обезпечень „Дністер“
у Львові

Склад і великий вибір
МЕБЛІВ нових і умиваних
по найнищих цінах

Давид Глік

Перемишль

вул. Францішканська ч. 20.